

დანიელის წიგნი — ას სამოცდამეხუთე

წინასწარმეტყველური ქსოვილის გახსნა: ალექსანდრე დიდიდან
თანამედროვე რომამდე

Jeff Pippenger

2024-03-29

ახლა განვიხილავთ იმ ისტორიას, რომელიც ალექსანდრე დიდის უეცარი სიკვდილის შემდგომ განვითარდა და რომელიც ასახავს 538 წელს დასასრულის ჟამამდე, 1798 წლამდე.

და როცა იგი აღდგება, მისი სამეფო დაიმსხვრევა და ზეცის ოთხი ქარისკენ განიყოფა; და არა მის შთამომავლობაზე, არც იმავე მბრძანებლობის მიხედვით, რომლითაც თვითონ მბრძანებლობდა; რადგან მისი სამეფო აღმოიფხვრება და სხვებს მიეცემა მათ გარდა. და სამხრეთის მეფე გაძლიერდება, აგრეთვე ერთი მისი მთავართაგანი; და იგი მასზე მეტად გაძლიერდება და იბატონებს; მისი მბრძანებლობა დიდი მბრძანებლობა იქნება. და წელთა დასასრულს ისინი ერთმანეთს შეუერთდებიან; რადგან სამხრეთის მეფის ასული ჩრდილოეთის მეფესთან მივა შეთანხმების დასადებად; მაგრამ იგი ვერ შეინარჩუნებს მკლავის ძალას; ვერც იგი დადგება და ვერც მისი მკლავი; არამედ იგი მიეცემა, და მის მომყვანნი, და მისი მშობელი, და მისი გამაძლიერებელი ამ ჟამებში. მაგრამ მისი ფესვებიდან გამოსული რტოდან აღდგება ერთი მის ადგილას, რომელიც ლაშქრით მოვა, შევა ჩრდილოეთის მეფის სიმაგრეში, იმოქმედებს მათ წინააღმდეგ და სძლევს. და ეგვიპტეში წაიღებს ტყვედ მათ ღმერთებსაც, მათ მთავრებთან ერთად, და მათ ძვირფას ვერცხლისა და ოქროს ჭურჭელს; და სამხრეთის მეფე შევა თავის სამეფოში და დაბრუნდება თავის მიწაზე. დანიელი 11:4–9.

საბოლოოდ, მას შემდეგ, რაც ალექსანდრე დიდის სამეფო დაიმსხვრა, ისინი, ვინც ყოფილი სამეფოს კონტროლისთვის იბრძოდნენ, ორ მთავარ სამეფოდ ჩამოყალიბდნენ. ერთი სამეფო აკონტროლებდა ალექსანდრეს ყოფილი იმპერიის სამხრეთ ნაწილს, ხოლო მეორე — ჩრდილოეთს. იმ მომენტიდან მოყოლებული, წინასწარმეტყველური თხრობაში ისინი უბრალოდ სამხრეთის მეფედ და ჩრდილოეთის მეფედ არიან მოხსენიებულნი. როგორც კი მსოფლიო ბატონობისთვის ბრძოლა იმ ეტაპს აღწევს, სადაც იგი მხოლოდ ჩრდილოეთის მეფესა და სამხრეთის მეფეს შორის არის წარმოდგენილი, ამ ორი სამეფოს სიმბოლოები მთელ თავში უწყვეტად გრძელდება.

მეხუთე მუხლში სამხრეთის მეფე განმტკიცებულია და ძლიერია, მაგრამ ჩრდილოეთის მეფეც ძლიერია და მისი სამეფო უფრო ვრცელია. შემდეგ, მეექვსე მუხლში, სამხრეთის მეფე ჩრდილოეთის სამეფოსთან კავშირს სთავაზობს. მშვიდობის ხელშეკრულება მტკიცდება იმით, რომ სამხრეთის მეფე თავის ასულს ჩრდილოეთის მეფეს აძლევს, რათა მან შეირთოს იგი ცოლად და მათი კავშირი საგვარეულო კავშირით დაამტკიცოს. ჩრდილოეთის მეფე დაეთანხმა, განიშორა თავისი ცოლი, სამხრეთიდან ასული უფლისწული შეირთო და კავშირი დამყარდა.

საბოლოოდ სამხრეთის პრინცესა შობს ვაჟს, მაგრამ ბოლოს ჩრდილოეთის მეფე იღლება თავისი ახალი ცოლით, განაყენებს მას, როგორც თავის პირველ ცოლს მოექცა, და კვლავ იბრუნებს თავის პირველ ცოლს; ხოლო როგორც კი პირვანდელი ცოლი აღდგება თავის მდგომარეობაში და შესაძლებლობა მიეცემა, იგი კლავს ჩრდილოეთის მეფეს, მის სამხრელ პატარძალს, მის შვილს და მთელ მის ეგვიპტურ ამაღლას. პირვანდელი ცოლის მიერ სამხრეთის პრინცესისა და მისი შვილის მოკვლის ეს საქმე განარისხებს სამხრეთის პრინცესის ოჯახს, და მისი ერთ-ერთი ძმა აღძრავს ლაშქარს და თავს ესხმის ჩრდილოეთის სამეფოს.

სამხრეთის ლაშქარი სძლევს ჩრდილოეთის მეფეს, და ჩრდილოეთის მეფის მკვლეელი პირველი ცოლი, მისი სამხრეთელი საცოლე და შვილი შემდგომ სიკვდილით ისჯებიან. თავდაპირველი ცოლის ძე, რომელიც მამის სიკვდილის შემდეგ ჩრდილოეთის მმართველ მეფედ იყო დაყენებული, სამხრეთის მეფის მიერ შეპყრობილ იქნა და ეგვიპტეში იქნა წაყვანილი, იმ ეგვიპტურ საგანძურთა და კერპებთან ერთად, რომლებიც ადრინდელ ბრძოლებში ჩრდილოეთის სამეფოს მიერ სამხრეთის სამეფოდან იყო წაღებული. ეგვიპტეში ყოფნისას შეპყრობილი ჩრდილოეთის მეფე ცხენიდან გადმოვარდა და მოკვდა. ურია სმითი ამ ისტორიას შემდეგნაირად განსაზღვრავს.

„მუხლი 6. და წელიწადთა დასასრულს ისინი შეერთდებიან; რადგან სამხრეთის მეფის ასული მივა ჩრდილოეთის მეფესთან შეთანხმების დასადებად; მაგრამ იგი ვერ შეინარჩუნებს მკლავის ძალას; არც იგი დადგება, არც მისი მკლავი; არამედ იგი გადაცემულ იქნება, და მისნი მომყვანნი, და მისი მშობელი, და იგი, ვინც ამ ჟამებში აძლიერებდა მას.“

ეგვიპტისა და სირიის მეფეებს შორის ხშირი ომები იყო. ეს განსაკუთრებით ასე იყო ეგვიპტის მეორე მეფის, პტოლემეოს ფილადელფოსის, და სირიის მესამე მეფის, ანტიოქოს თეოსის, დროს. ბოლოს ისინი შეთანხმდნენ მშვიდობის დამყარებაზე იმ პირობით, რომ ანტიოქოს თეოსს უნდა გაეშვა თავისი პირველი ცოლი, ლაოდიკე, და მისი ორი ვაჟი, და ცოლად შეერთო ბერენიკე, პტოლემეოს ფილადელფოსის ასული. შესაბამისად, პტოლემეოსმა თავისი ასული მიჰგვარა ანტიოქოსს და მასთან ერთად უზარმაზარი მზითევიც უბოძა.

„მაგრამ იგი ვერ შეინარჩუნებს მკლავის ძალას“; ესე იგი, თავის გავლენასა და ძალაუფლებას ანტიოქესთან. და ასეც დადასტურდა; მცირე ხანში ამის შემდეგ, სიყვარულის უეცარი აღმვრისას, ანტიოქემ თავისი ყოფილი ცოლი, ლაოდიკე, და მისი შვილები კვლავ კარზე დააბრუნა. შემდეგ წინასწარმეტყველება ამბობს: „არც იგი [ანტიოქე] დადგება, არც მისი მკლავი“, ანუ შთამომავლობა. ლაოდიკეს, რომელიც კვლავ წყალობასა და ძალაუფლებაში იქნა აღდგენილი, შეეშინდა, რომ თავისი ხასიათის ცვალებადობის გამო ანტიოქე კვლავ შეარცხვენდა მას და ბერენიკეს მოიხმობდა; და რადგან მიიჩნია, რომ ასეთი შესაძლებლობის წინააღმდეგ ქმედით დაცვად ვერაფერი გამოდგებოდა მისი სიკვდილის გარდა, მან მოაწყო, რომ იგი მალე მოეწამლათ. არც მისი შთამომავლობა ბერენიკესაგან გამეფდა მას შემდეგ სამეფოში; რადგან ლაოდიკემ საქმეები ისე წარმართა, რომ ტახტი თავისი უფროსი ვაჟისთვის, სელევკოს კალინიკესთვის, უზრუნველყო.

„მაგრამ ასეთი ბოროტება დიდხანს ვერ დარჩებოდა დაუსჯელი, როგორც წინასწარმეტყველებაც შემდგომ წინასწარმეტყველებს და შემდგომი ისტორიაც ადასტურებს.

„მუხლი 7. ხოლო მისი ფესვების ტოტიდან აღდგება ერთი მის ადგილზე, რომელიც მოვა ლაშქრით, შევა ჩრდილოეთის მეფის სიმაგრეში, იმოქმედებს მათ წინააღმდეგ და გაიმარჯვებს; 8. და ეგვიპტეში წაიყვანს ტყვედ მათ ღმერთებს, მათ მთავრებთან ერთად, და მათ ძვირფას ვერცხლისა და ოქროს ჭურჭელს; და იგი ჩრდილოეთის მეფეზე მეტად მრავალ წელს იცოცხლებს. 9. ასე რომ, სამხრეთის მეფე შევა თავის სამეფოში და დაბრუნდება თავის ქვეყანაში.“

ბერენიკესთან იმავე ფესვიდან გამოსული ეს შტო იყო მისი ძმა, პტოლემეოს ევერგეტე. როგორც კი მან ეგვიპტის სამეფოში თავისი ძმა, პტოლემეოს ფილადელფოსი, შეცვალა, თავისი დის, ბერენიკეს, სიკვდილის შურისსაძიებლად აღმრული, შეკრიბა უზარმაზარი ლაშქარი და შეიჭრა ჩრდილოეთის მეფის სამფლობელოში, ესე იგი, სელევკოს კალინიკოსისაში, რომელიც თავის დედასთან, ლაოდიკესთან ერთად, სირიაში მეფობდა. და სძლია მათ, თვით სირიის, კილიკიის, ევფრატს იქით მდებარე ზემო მხარეებისა და თითქმის მთელი აზიის დაპყრობამდეც კი. მაგრამ როდესაც შეიტყო, რომ ეგვიპტეში ამბოხი იყო ამტყდარი და მის სამშობლოში დაბრუნებას მოითხოვდა, გამარცხა სელევკოსის სამეფო, წაიღო ორმოცი ათასი ტალანტი ვერცხლი და ძვირფასი ჭურჭელი, აგრეთვე ორ ათას ხუთასი კერპი. მათ შორის იყო ის გამოსახულებანიც, რომლებიც კამბისესს ოდესღაც ეგვიპტიდან ჰქონდა წაღებული და სპარსეთში გადატანილი. ეგვიპტელებმა, რომლებიც მთლიანად კერპთაყვანისმცემლობას იყვნენ მიცემულნი, პტოლემეოსს ევერგეტეს, ანუ კეთილისმყოფელის, წოდება მიანიჭეს, როგორც პატივისცემის ნიშანი იმის გამო, რომ მან ამგვარად, მრავალი წლის შემდეგ, მათ ტყვედ წაყვანილი ღმერთები დაუბრუნა.

„ეს, ეპისკოპოს ნიუტონის თანახმად, არის იერონიმეს მონათხრობი, ამოღებული ძველი ისტორიკოსებისგან; მაგრამ, მისი თქმით, დღემდე შემორჩენილნი არიან ავტორებიც, რომლებიც იმავე ცალკეულ გარემოებათაგან რამდენიმეს ადასტურებენ. აპიანე გვამცნობს, რომ ლაოდიკემ, ანტიოქოსის მოკვლის შემდეგ, და მის მერე ბერენიკეცა და მისი შვილიც რომ მოკლა, ფილადელფოსის ძე პტოლემემ, იმ მკვლელობათა შურის საძიებლად, სირიაში შეიჭრა, ლაოდიკე მოკლა და ბაბილონამდე მიაღწია. პოლიბიოსისგან ვიგებთ, რომ პტოლემე, ზედწოდებით ევერგეტე, თავისი დის, ბერენიკეს, მიმართ სასტიკი მოპყრობით დიდად განრისხებული, ლაშქრით შევიდა სირიაში და აიღო ქალაქი სელევკია, რომელსაც შემდგომ რამდენიმე წლის განმავლობაში ეგვიპტის მეფეთა გარნიზონები იცავდნენ. ამრიგად შევიდა იგი ჩრდილოეთის მეფის სიმაგრეში. პოლიპენე ამტკიცებს, რომ პტოლემე მთელი ქვეყნის მბრძანებელი გახდა ტავროსის მთიდან ინდოეთამდე, ომისა და ბრძოლის გარეშე; მაგრამ იგი შეცდომით ამას მიაწერს მამას და არა ძეს. იუსტინე ამტკიცებს, რომ პტოლემე ეგვიპტეში შინაური შფოთის გამო რომ არ დაებრუნებინათ, იგი სელევკოსის მთელ სამეფოს დაიპყრობდა. ამგვარად, სამხრეთის მეფე შევიდა ჩრდილოეთის მეფის სამფლობელოში და დაუბრუნდა თავის ქვეყანას, როგორც წინასწარმეტყველმა იწინასწარმეტყველა. და მან ასევე

უფრო მეტ წელს იცოცხლა, ვიდრე ჩრდილოეთის მეფემ; რადგან სელევკოს კალინიკე გადასახლებაში მოკვდა, ცხენიდან გადმოვარდნის შედეგად; ხოლო პტოლემე ევერგეტემ მას ოთხი თუ ხუთი წლით გადააჭარბა სიცოცხლით.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 250–252.

რომის, და მამასადამე ჩრდილოეთის მეფის, ერთი წინასწარმეტყველური ნიშანია ის, რომ ტახტზე დამკვიდრებისათვის სამი გეოგრაფიული დაბრკოლება უნდა დაიპყროს. ალექსანდრეს დაქუცმაცებული სამეფოს შემდგომ პერიოდში ჩრდილოეთის პირველი მეფე დამკვიდრდა სელევკოს ნიკატორის მიერ, რომელიც მცირე ხანს, ძვ. წ. 316-დან 312 წლამდე, პტოლემეს (სამხრეთის მეფის) მხედართმთავრად მსახურობდა. მეხუთე მუხლი ამ ფაქტს ეხება, როდესაც ამბობს: „და სამხრეთის მეფე გაძლიერდება, და ერთი მის მთავართაგანი; და იგი მასზე მეტად გაძლიერდება.“ პტოლემე იყო სამხრეთის მეფე, და მას ჰყავდა მხედართმთავარი (ერთი მის მთავართაგანი), რომელსაც ეწერა, რომ პტოლემეზე ძლიერი გამხდარიყო, ხოლო მეხუთე მუხლის დასკვნითი ფრაზა ამბობს: „და იბატონებს; მისი ბატონობა დიდი ბატონობა იქნება.“ პტოლემეს მხედართმთავარი სელევკოსი უნდა გამხდარიყო ჩრდილოეთის პირველი მეფე. მაგრამ იმისათვის, რომ სელევკოსი ჩრდილოეთის მეფე გამხდარიყო, მას დასჭირდებოდა სამხრეთის მეფისგან გამოყოფა და ამის შემდეგ სამი გეოგრაფიული მხარის დაპყრობა.

სელევკოსის მიერ პირველად დაპყრობილი მხარე იყო აღმოსავლეთი, ძვ. წ. 301 წელს. შემდეგ მან დაიპყრო დასავლეთი (რომელიც კასანდრეს მემკვიდრეს ეკავა) ძვ. წ. 286 წელს, ხოლო შემდეგ თავისი მესამე ტერიტორია ჩრდილოეთში დაიკავა, როდესაც ლისიმაქოსი დაამარცხა ძვ. წ. 281 წელს. ჩრდილოეთის მეფე ტახტზე დამყარდა ძვ. წ. 281 წელს.

სამხრეთის მეფესთან შემდგომში დადებული სამშვიდობო ხელშეკრულება მოხდა ძვ. წ. 252 წელს. ექვსი წლის შემდეგ, ძვ. წ. 246 წელს, ბერენიკე (სამხრეთის პრინცესა), მისი ვაჟი და მთელი მისი ამაღა სიკვდილით დასაჯეს. ამის შემდეგ სამხრეთის მეფემ შეიპყრო ლაოდიკეს ვაჟი, სელევკოს კალინიკე, და თან წაიყვანა იგი ეგვიპტეში, სადაც იგი ცხენიდან გადმოვარდნის შედეგად გარდაიცვალა. ჩრდილოეთის პირველი მეფის მმართველობა გრძელდებოდა ძვ. წ. 281 წლიდან ძვ. წ. 246 წლამდე, რაც შეადგენს ოცდათხუთმეტ წელს.

მეთერთმეტე თავში ჩრდილოეთის პირველმა მეფემ ტახტზე დამკვიდრებისათვის სამი გეოგრაფიული დაბრკოლება დაიპყრო. წარმართულმა რომმაც ასევე დაიპყრო სამი გეოგრაფიული დაბრკოლება, რათა ტახტზე დამკვიდრებულიყო [იხ. დანიელი 8:9], და პაპის რომმაც დაიპყრო სამი გეოგრაფიული დაბრკოლება, რათა ტახტზე დამკვიდრებულიყო [იხ. დანიელი 7:20]. თანამედროვე რომიც ასევე იპყრობს სამი გეოგრაფიულ დაბრკოლებას, რათა ტახტზე დამკვიდრდეს [იხ. დანიელი 11:40–43].

ტახტზე დამკვიდრებისთანავე, ჩრდილოეთის პირველმა მეფემ იმეფა ოცდათხუთმეტი წლის განმავლობაში. ტახტზე დამკვიდრებისთანავე, წარმართულმა რომმა იბატონა „ჟამის“ განმავლობაში (სამას სამოცი წელი). ტახტზე დამკვიდრებისთანავე, პაპურმა რომმა იბატონა „ჟამს, ჟამებს და ნახევარ ჟამს“ განმავლობაში (ათას ორას სამოცი წელი).

ტახტზე დამკვიდრებისთანავე, თანამედროვე რომი იბატონებს სიმბოლურ ორმოცდაორ თვეს (აგრეთვე აღნიშნულს, როგორც „ერთ საათს“).

დღის ვაიტი გვამცნობს, რომ „დანიელის მეთერთმეტე თავში ჩაწერილი ისტორიის დიდი ნაწილი კვლავ განმეორდება“. შემდეგ იგი ციტირებს ოცდამეთერთმეტედან ოცდამეთექვსმეტე მუხლებამდე და ამბობს: „ამ სიტყვებში აღწერილის მსგავსი სცენები მოხდება“. ამ მუხლებში პაპური რომი („სისამაგლე, რომელიც აოხრებს“) ტახტზე „დასმულია“ 538 წელს, შემდეგ კი იგი დევნის ღვთის ხალხს „მრავალი დღის“ განმავლობაში (ათას ორას სამოცი წელი), ვიდრე პირველი „რისხვა“ 1798 წელს აღსრულდება. ოცდამეთერთმეტედან ოცდამეთექვსმეტე მუხლებამდე აღწერილი ისტორია მეორდება მეთერთმეტე თავის ბოლო ექვს მუხლში, თუმცა ეს ისტორია ასევე სრულყოფილად იყო წინასახოვნად ნაჩვენები მეხუთედან მეცხრე მუხლებამდე.

სელევკოსის დამკვიდრება ჩრდილოეთის მეფედ ძვ. წ. 281 წელს შეესაბამება 538 წელს. ორივე წარმოადგენს ჩრდილოეთის მეფის ტახტზე ასვლას სამი გეოგრაფიული დაბრკოლების დაპყრობის დასრულებისას. პაპური მმართველობის პერიოდი რამდენიმე სახით არის გამოხატული: ათას ორას სამოცი დღე, ორმოცდაორი თვე, ჟამი, ჟამნი და ნახევარი ჟამისა, ხანი და სამი-ნახევარი წელი. სელევკოსის მმართველობა გაგრძელდა ოცდათხუთმეტი წელი, ხოლო ოცდათხუთმეტის მეათედი, ანუ მეათედი წილი, არის სამი-ნახევარი. ოცდათხუთმეტი წლის მეათედი ასევე გამოიხატება როგორც „სამი მთელ ხუთი მეათედი“ (3.5) წელი. „სამი-ნახევარი“ პაპური მმართველობის პერიოდის სიმბოლოა.

პაპობამ თავისი სასიკვდილო ჭრილობა 1798 წელს მიიღო, როდესაც სამხრეთის მეფემ, ნაპოლეონ ბონაპარტმა (რაც ნიშნავს „ბედნიერ ძეს“), თავისი გენერალი გაგზავნა, რათა პაპი ტყვედ აეყვანა. ერთი წლის შემდეგ, 1799 წელს, პაპი განდევნილობაში გარდაიცვალა, ისევე როგორც ჩრდილოეთის პირველი მეფე, რომელიც ასევე სამხრეთის მეფის მიერ იყო ტყვედ წაყვანილი. სელევკოს კალინიკოსი ეგვიპტეში ტყვეობისას ცხენიდან გადმოვარდნით გარდაიცვალა. პაპი იყო ის, ვინც მხეცზე იჯდა. მხეცი განასახიერებდა იმ პოლიტიკურ სისტემას, რომელსაც პაპი თავისი სატანური საქმეების აღსასრულებლად იყენებდა. ეს მხეცი 1798 წელს იქნა მოკლული, ხოლო პაპი, რომელიც მხეცზე იჯდა და მასზე მეფობდა, ერთი წლის შემდეგ გარდაიცვალა. სელევკოს კალინიკოსი ცხენიდან — მხეციდან, რომელზეც იჯდა — გადმოვარდნით გარდაიცვალა. პაპობის ტყვეობა 1798 და 1799 წლებში სრულყოფილად იყო წინასახედ მოქცეული ჩრდილოეთის პირველი მეფის ტყვეობით.

სამხრეთის მეფის რისხვა ჩრდილოეთის მეფის წინააღმდეგ გამოიწვია დარღვეულმა სამშვიდობო ხელშეკრულებამ, რაც გამოხატულია ბერენიკეს (სამხრეთის სასძლოს) განყენებითა და შემდგომ მისი სიკვდილით ლაოდიკეს ხელით. ნაპოლეონმა 1797 წელს დადო სამშვიდობო ხელშეკრულება რევოლუციურ საფრანგეთსა და პაპის სახელმწიფოებს შორის. ამ ხელშეკრულებას ეწოდა იტალიის ანკონაში მდებარე ქალაქ ტოლენტინოს სახელი, სადაც იგი იყო ხელმოწერილი. იგი ოფიციალურად დასრულდა 1798 წლის თებერვალში, როდესაც საფრანგეთმა რომის პაპი ტყვედ აიყვანა. ხელშეკრულების გაუქმების მიზეზი იყო საფრანგეთის მცდელობა, გაეგრძელებინა

თავისი რევოლუცია.

ნაპოლეონის გენერალი დიუფო 1797 წელს რომში იმყოფებოდა, როგორც იმ საფრანგეთის საექსპედიციო ძალის ნაწილი, რომელიც იმდროინდელი საფრანგეთის მმართველმა ხელისუფლებამ — დირექტორიამ — გაგზავნა. იტალიაში საფრანგეთის ექსპედიციის მიზანი, რომლის ნაწილსაც გენერალ დიუფოს რომში ყოფნა შეადგენდა, იყო რომის რესპუბლიკის მხარდაჭერა — ეს იყო ხანმოკლე ხანის კლიენტური სახელმწიფო, რომელიც იტალიურ ნახევარკუნძულზე ფრანგულმა რევოლუციურმა ძალებმა დააარსეს. ამ პერიოდში ფრანგები აქტიურად იყვნენ ჩართულნი ევროპაში რევოლუციური მოძრაობების მხარდაჭერასა და რევოლუციური იდეალების გავრცელებაში. იტალიაში ისინი ცდილობდნენ მონარქიების დამხობას და რესპუბლიკების დამყარებას, რომლებიც საფრანგეთის რესპუბლიკის ნიმუშზე იქნებოდა ჩამოყალიბებული.

დიუფოს რომში ყოფნამ და მისმა მოქმედებებმა წინააღმდეგობა გამოიწვია კონსერვატიულ წრეებში, მათ შორის პაპის სახელმწიფოების მხარდამჭერებსა და ადგილობრივ არისტოკრატებში. 1797 წლის დეკემბერში, ფრანგ ჯარებსა და პაპის სახელმწიფოების მხარდამჭერებს შორის დაპირისპირების დროს, გენერალი დიუფო მოკლეს, და ამგვარად შეიქმნა საბაბი, რომ ნაპოლეონს მომდევნო წელს გენერალი ბერტიე გაეგზავნა პაპის ტყვედ ასაყვანად. სამხრეთისა და ჩრდილოეთის მეფეებს შორის დარღვეულმა სამშვიდობო ხელშეკრულებამ ორივე ისტორიაში მისცა მოტივაცია, რომ ჩრდილოეთის მეფე სამხრეთის მეფეს ტყვედ ჩაეგდო.

მერვე მუხლი ამბობს: „აგრეთვე ტყვედ წაიყვანს ეგვიპტეში მათ ღმერთებს, მათ მთავრებთან ერთად, და მათ ძვირფას ვერცხლისა და ოქროს ჭურჭელს.“ როდესაც პტოლემე ეგვიპტეში დაბრუნდა ამ მუხლის აღსრულებისას, ეგვიპტელებმა მას „ევერგეტეს“ („კეთილისმყოფელი“) წოდება მიანიჭეს, როგორც პატივი იმ საქმისათვის, რომ მათ დაუბრუნა მათი კერპები და ნივთები, რომლებიც ადრე ჩრდილოეთის მეფეს ჰქონდა მათგან წაღებული. 1798 წელს ფრანგების მიერ რომის ძარცვა მოხდა. მხოლოდ ერთ დღეს, ისტორიკოსები აღნიშნავენ, რომ ხუთასი ცხენშებმული ეტლი, ძლიერი სამხედრო დაცვით, ქალაქიდან გასული იქნა ნანახი.

მსვლელობა მოიცავდა ანტიკური ქანდაკებებისა და რენესანსის ფერწერული ნამუშევრების უზარმაზარ რაოდენობას, რომელთაც საფრანგეთი ითვისებდა ტოლენტინოს დარღვეული სამშვიდობო ხელშეკრულების თანახმად. ამ ხელოვნების ნიმუშებში შედიოდა ლაოკონის ჯგუფი, ბელვედერის აპოლონი, მომაკვდავი გალი, კუპიდონი და ფსიქეა, არიადნე ნაკსოსზე, მედიჩის ვენერა და ტიბრისა და ნილოსის კოლოსალური ფიგურები; რაფაელის გობელენები და ფერწერული ნამუშევრები, მათ შორის „ფერისცვალება“, „მადონა დი ფოლინიო“, „მადონა დელა სედია“, ტიციანის „სანტა კონვერსაციონე“; და მრავალი სხვა ნამუშევარი. მხოლოდ რამდენიმე წლის შემდეგ იქნა ეს მოპარული საუნჯეები გამოფენილი ლუვრში მდებარე Musée Napoleonian-ში, რომელიც 1807 წელს გაიხსნა. როგორც პტოლემეოსს ადიდებდნენ ეგვიპტელთა საუნჯეების დაბრუნებისათვის, რომიდან წაღებული საუნჯეები მოთავსდა მუზეუმის იმ ნაწილში, რომელსაც ნაპოლეონის სახელი ეწოდა.

მეხუთე-მეცხრე მუხლები სრულყოფილ პარალელს წარმოადგენს იმ ისტორიისა, რომელიც იწყება 538 წელს და სრულდება 1798 და 1799 წლებში. ისინი შეესაბამება ოცდათერთმეტე-მეთექვსმეტე მუხლებს, რომელთა ასახვაც მოცემულია ამ თავის ბოლო ექვს მუხლში, რომლებიც აღწერს თანამედროვე რომის საბოლოო გაძლიერებას, როდესაც იგი სამ დაბრკოლებას სძლევს, და საბოლოოდ თავის აღსასრულს აღწევს ისე, რომ არავინ ეხმარება. შემდეგ მეათე მუხლი 1989 წლის ისტორიას ეხება.

ხოლო მისი მენი აღიმგრიან და შეკრებენ დიდძალ მრავალ მხედრობას; და ერთი უთუოდ მოვა, გადმოიღვრება და გადაუვლის; მერე კი დაბრუნდება და აღიმგრის თვით მის სიმაგრემდეც. დანიელი 11:10.

მეათე მუხლის ისტორიული აღსრულება განასახიერებს 1989 წელს, როდესაც პაპობამ, რონალდ რეიგანთან ფარული ალიანსით, „გადაიღვარა“ და „გაიარა“ საბჭოთა კავშირზე, და დატოვა მხოლოდ მისი სიმაგრე (რუსეთი), რადგან საბჭოთა კავშირი (სსრკ) პერესტროიკის კვალდაკვალ დაიშალა.

და დასასრულის ჟამს სამხრეთის მეფე შეეტაკება მას; ხოლო ჩრდილოეთის მეფე თავს დაატყდება მას ქარიშხალივით, ეტლებით, მხედრებითა და მრავალრიცხოვანი ხომალდებით; და შევა ქვეყნებში, გადმოვივლის როგორც ადიდებული წყალი და გადავივლის. დანიელი 11:40.

მეათე მუხლის ისტორია წარმოადგენს შურისგებას ჩრდილოეთის მეფის დაპყრობის გამო სამხრეთის მეფის მიერ ძვ. წ. 246 წელს და განასახიერებს შურისგებას ჩრდილოეთის მეფის დაპყრობის გამო სამხრეთის მეფის მიერ 1798 წელს. ორმოცე მუხლი დაიწყო აღსასრულის ჟამით 1798 წელს, როდესაც სამხრეთის მეფემ (ათეისტურმა საფრანგეთმა) სასიკვდილო ჭრილობა მიაყენა ჩრდილოეთის მეფეს (პაპურ ძალაუფლებას), და აღსრულდა საბჭოთა კავშირის დაშლით აღსასრულის ჟამს 1989 წელს. აღსასრულის ჟამი 1798 წელს წარმოადგენილია ორმოცე მუხლში ფრაზით: „და აღსასრულის ჟამს სამხრეთის მეფე შეუტევს მას“. ორწერტილი (:) რომელიც მუხლის უკანასკნელ ნაწილს გამოყოფს, აღნიშნავს მომდევნო „აღსასრულის ჟამს“ 1989 წელს. „და ჩრდილოეთის მეფე წამოვა მის წინააღმდეგ გრიგალივით, ეტლებით, მხედრებით და მრავალი ხომალდით; შევა ქვეყნებში, გადავლებს მათზე და გადავივლის.“

ჩვენ ამ კვლევას შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ.

„ყოველი ერი, რომელიც მოქმედების ასპარეზზე გამოსულა, ნებადართული იყო, დაეკავებინა თავისი ადგილი დედამიწაზე, რათა გამოჩენილიყო, შესრულებდა თუ არა იგი „მცველისა და წმიდის“ განზრახვას. წინასწარმეტყველებამ გამოკვეთა მსოფლიოს დიდი იმპერიების — ბაბილონის, მიდია-სპარსეთის, საბერძნეთისა და რომის — აღზევება და დაცემა. თითოეულ მათგანთან, ისევე როგორც ნაკლები ძლიერების მქონე ერებთან, ისტორია კვლავ განმეორდა. თითოეულს ჰქონდა თავისი გამოცდის ჟამი, თითოეული წარუმატებელი აღმოჩნდა, მისი დიდება დაიმკალა, მისი ძალა განშორდა, და მისი ადგილი სხვამ დაიკავა....“

„ერების აღზევებისა და დაცემის მაგალითიდან, როგორც ეს წმინდა წერილის ფურცლებზე ცხადად არის წარმოჩენილი, მათ უნდა ისწავლონ, რაოდენ უსარგებლოა მხოლოდ გარეგანი და ამქვეყნიური დიდება. ბაბილონი, მთელი თავისი ძალითა და ბრწყინვალეობით, რომლის მსგავსი მას შემდეგ ჩვენს სამყაროს აღარ უხილავს, — ძალითა და ბრწყინვალეობით, რომლებიც იმ დროის ხალხს ასე მტკიცედ და მარადიულად ეჩვენებოდა, — როგორღა სრულიად წარიხოცა! როგორც „ბალახის ყვავილი“, ისე დაიღუპა. ასე იღუპება ყოველივე, რასაც საფუძვლად ღმერთი არ უდევს. მხოლოდ ის, რაც მის განზრახვას არის შეზრდილი და მის ხასიათს გამოხატავს, შეიძლება დარჩეს. მისი პრინციპებია ერთადერთი მტკიცე რამ, რაც ჩვენმა სამყარომ იცის.“ Education, 177, 184.